

Tento příběh patří panu Václavu Poubovi, narozenému v Zeměticích u Merklína roku 1933.

Už jako malý chlapec byl velmi empatický, a proto se dokázal slitovat i nad německými vojáky, kteří byli zranění, když museli ustupovat před spojeneckými vojsky. Tou dobou byli ubytováni právě v Zeměticích a malý Václav si i zde našel kamarády.

Pamětník: 7:15 - 7:32, 7:40 - 7:56

Maminka Václava doma vždy pekla chleba a on ho pak nosil vyhladovělým německým dětem a vojákům.

V roce 1945 přijel na Stodské nádraží železniční transport z koncentračního tábora. Oběti nacismu zde byly vyloženy a svými spoluvězni pohřbeny do masového hrobu. Tenkrát malý chlapec, hledící přes zídku židovského hřbitova, byl svědkem toho, jak německé ženy přesouvají vykopané mrtvé.

Pamětník: 11:36 - 12:25, 12:40 - 12:45

Po válce šel studovat na gymnázium do Mariánských lázní, kde se v něm probudila jeho celoživotní vášeň pro ochotnické divadlo, kterému se nikdy nepřestal věnovat. Následně přestoupil na gymnázium do Stříbra, kam se později vrátil jako pracovník rudných dolů, ve kterých mu byla nabídnuta práce učitele, kterým se tak stal ze dne na den.

V roce 1968 jako jeden z mála pan Poub nepodepsal souhlas o vstupu sovětských vojsk na naše území. Byl tak s dalšími třemi kolegy nucen milovanou práci opustit. Už nikdy se pak k práci učitele nevrátil. Zbytek života pracoval s lidmi ve Stodském ústavu a ve volných chvílích se i nadále věnoval své největší vášni, divadlu.

Pamětník: 53:26 - 53:32

